

▲ Nicole van Elteren uit Zundert tussen de kinderen van haar eigen kindertehuis in Malawi. Ieder kind heeft een eigen, trieste voorgeschiedenis van ondervoeding, seksueel misbruik of voodoo-praktijken. „Terug naar Nederland? Geen denken aan. Wie moet er dan voor deze kinderen zorgen?” FOTO RIET PIJNAPPELS

Ze zou wel heel Malawi willen redden

In Malawi redt Nicole van Elteren (33) uit Zundert al zeven jaar lang baby's en peuters van voodoo-praktijken, seksueel misbruik en de hongerdood. Met nauwelijks hulp van buitenaf. BN DeStem ging bij haar op bezoek.

Riet Pijnappels

Zundert/Malawi

‘Dit is zeker niet het leven dat ik voor mezelf in gedachten had. Ik droomde van een carrière, trouwen, een gezin’, mijmert Nicole van Elteren, zittend op een laag muurtje in de binnenplaats van haar kindertehuis.

Ze kijkt om zich heen. Overal kleine kinderen, huilend, spelend, kruipend en rennend. Malawische vrouwen in kleurige doeken die baby's de fles geven, in kookpotten roeren en de was ophangen. Een jongetje kruipt op haar schoot en slaat zijn armen om haar hals. „Maar ik heb nooit spijt gehad”, zegt ze, als ze het jochie een stevige knuffel geeft. „Malawi is nu mijn thuis. Ik geloof echt dat dit het pad is dat ik moet volgen, hoe moeilijk het soms ook is.”

Het was 2012, toen ze op bezoek ging bij haar zus Amanda, die stage liep in een ziekenhuis in Nhkoma, een stadje in het zuiden. Malawi is

een van de armste landen in Afrika. In die tijd werkte Nicole, geboren in Oud Gastel en opgegroeid in Zundert, bij Tommy Hilfiger in Amsterdam. Een ambitieuze, goedbetaalde baan in de hippe modewereld.

Het contrast met het Afrikaanse ziekenhuis was groot. Het leed daar greep haar enorm aan. „Zoveel baby's die doodgingen door gebrek aan voedsel en medische zorg. Echt verschrikkelijk. Er was extreem veel malariasterfte. En een groot tekort aan personeel. Iedereen was overwerkt.”

Op een dag kreeg ze letterlijk een doodzieke, zwaar ondervoede baby in haar handen geduwd. Een meisje met de naam Maria, dat nog geen kilo woog. „Er was niemand om voor haar te zorgen. Als ik het niet deed, zou ze zeker ook doodgaan.”

Geen weg terug

Op dat moment was er voor haar geen weg meer terug. Wekenlang liep ze rond met de baby op haar borst. „Ik wilde teruggaan naar Nederland, maar kon Maria niet zomaar achterlaten. Ik was aan haar gehecht geraakt. Uiteindelijk heb ik besloten om haar te adopteren.”

Maria is nu een levendig, gezond meisje van 7 jaar oud. Omdat ze haar niet uit haar omgeving weg wilde halen, gaf Nicole haar baan in Nederland op en vestigde zich in Malawi.

Haar leven laat zich niet in een paar woorden beschrijven. Tegenwoordig runt Nicole, met de hulp van negen

babysitters, een kindertehuis met twintig kinderen. Ieder kind kent een eigen, trieste voorgeschiedenis van ernstige ondervoeding, seksueel misbruik en zelfs van lugubere voodoo-rituelen. Zo kon Nicole op het nippertje voorkomen dat de tweeling Patrick en Patrica, toen drie maanden oud, levend werd begraven, samen met hun overleden moeder. De vader geloofde dat hij op die manier de boze geesten kon verdrijven.

Het is slechts een van de vele schokkende verhalen. Nicole vertelt over de 2-jarige Esther, die als baby zo zwaar ondervoed was dat haar hoofdje niet meer wil groeien. En over de 3-jarige Queen, die verkracht werd vanwege het bijgeloof dat aids te genezen is door seks met heel jonge maagden. Over de zwaar ondervoede tweeling van bijna vijf maanden oud, die ze onlangs aantrof in een afgelegen dorpje en minder dan 3 kilo woog. En over de vele kinderen die met hiv geïnfecteerd zijn.

Nicole praat honderduit en is goedlachs, ondanks de dramatiek van haar woorden. Klagen doet ze niet, maar de vermoeidheid is duidelijk af te lezen van haar gezicht. Al zeven jaar is ze niet meer in Nederland geweest en heeft ze geen vakantie gehad. Alle verantwoordelijkheid draagt ze in haar eentje. Ze krijgt geen salaris, deelt haar slaapkamer met drie kinderen en eet wat de schrale pot schaft.

Elke dag is de jonge Brabantse in

“Ik droomde van een carrière, een gezin”

– Nicole van Elteren

touw en elke dag dienen zich nieuwe problemen aan. Vooral het voedseltekort baart haar grote zorgen. De oogsten van dit jaar lijken weer, vanwege de droogte, zo goed als mislukt. Moeders kunnen hun kinderen nauwelijks zogen, omdat ze zelf ondervoed zijn en nauwelijks melk produceren. Daarom rijdt Nicole wekelijks naar dorpjes om babymelkpoeder en meel uit te delen. Het is een hulpproject dat ze enkele jaren geleden op eigen houtje is begonnen om kinderen van de hongerdood te redden.

Melkproject

„Er staan nu ongeveer 150 baby's ingeschreven voor het melkproject. Ik moet mij beperken tot dit district. Ik kan niet heel Malawi redden.”

Een beetje machteloos haalt ze haar schouders op. Ze heeft grote geldzorgen, is afhankelijk van donaties uit Nederland en Amerika. Haar ouders in Oudenbosch doen wat ze kunnen om geld in te zamelen. Maar het kost steeds meer moeite om de eindjes aan elkaar te knopen. Een buffer heeft ze niet. Elke week rijdt Nicole naar de hoofdstad om melkpoeder en meel te kopen. „Als er te weinig geld is, moet ik soms een week overslaan.” Maar over een terugkeer naar het welvarende Nederland wil ze niet praten. „Geen denken aan. Wie moet er dan voor de kinderen zorgen?”

■ Zie afrianafoundation.org/